

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. července 2018 v trestní věci **obžalovaného XXX, narozeného XXX v XXX**, trvale bytem XXX, odvolání poškozené ITB Group, spol. s r. o., IČO 259 25 504, se sídlem Masarykovo nám. 1484, Pardubice, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. března 2018, č. j. 12 T 6/2018-179, a rozhodl

takto:

*Odvolání poškozené se podle § 253 odst. 1 trestního řádu **zamítá**.*

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 3. 2018, č. j. 12 T 6/2018-179, byla schválena dohoda o vině a trestu uzavřená dne 8. 2. 2018 v sídle Okresního státního zastupitelství v Pardubicích mezi státní zástupkyní a obžalovaným, a to tak, že obžalovaný je vinen tím, že od 1. 9. 2016 dosud v Pardubicích, jako právní zástupce společnosti BIOPA, s. r. o., v likvidaci, se sídlem Masarykovo náměstí 1484, Pardubice, IČO 252 67 728, nevyplatil této společnosti finanční prostředky v celkové výši 924 616 Kč, ačkoliv tak byl povinen na základě pravomocného rozhodnutí soudu ze dne 25. 4. 2016m a to nejpozději ke dni 31. 8. 2016, přičemž se jednalo o finanční prostředky, které postupně přijal na svůj osobní účet vedený u XXX, č. XXX ve dnech 28. 5. 2013, 19. 6. 2013 a 10. 7. 2013 jako úschovu ve věci právního sporu společnosti BIOPA s XXX a XXX, čímž způsobil společnosti BIOPA škodu v celkové výši 924 616 Kč, která pohledávku ve výši 924 616 Kč postoupila společnosti ITB Group, spol. s r. o., se sídlem Masarykovo náměstí 1484, Pardubice, IČO 259 25 504. Uvedeným jednáním spáchal zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Vedle toho byl obžalovaný podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázán, aby poškozené obchodní společnosti ITB Group zaplatil na náhradě škody částku 924 616 Kč a podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku mu byla stanovena přiměřená povinnost, aby tuto škodu nahradil podle svých sil v nejkratší možné době.

Proti rozsudku podala včasné odvolání poškozená, a to „do všech výroků, které se poškozené dotýkají, tj. do výroků o náhradě škody“. Poškozená je přesvědčena, že napadený rozsudek – minimálně v daných výrocích – není správný. Poškozená připomněla, že své stanovisko formulovala již v přípravném řízení a má za to, že státní zástupce při sjednávání dohody o vině a trestu ani soud při jejím schvalování se dostatečně nevypořádali se zájmy poškozené, především při stanovení způsobu náhrady škody. Výše škody jako taková zůstala mezi procesními stranami nesporná. Jestliže byla obžalovanému stanovena zkušební doba v trvání tří roků a ten současně přislíbil, že bude usilovat o splácení škody ve splátkách po 3 500 Kč měsíčně, je zřejmé, že za dobu 36 měsíců bude poškozené schopen uhradit 126 000 Kč a dalších přibližně 800 000 Kč zůstane zjevně nevymahatelných. Podle názoru poškozené by obžalovanému mělo být stanoveno, aby škoda byla hrazena sice ve splátkách, ale v oboustranně akceptované výši, které by garantovaly náhradu podstatné části škody v rámci zkušební doby podmíněného odsouzení, popřípadě nelze vyloučit stanovení povinnosti uhradit během zkušební doby celou škodu. Postoj soudu při formulaci povinnosti k náhradě škody je alibistický. Podle napadeného rozsudku se totiž poškozené dostane maximálně toho, co by se jí dostalo v rámci jakéhokoliv jiného řízení. Z těchto důvodů poškozená navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena okresnímu soudu, a to buď zčásti, nebo zcela.

Podle § 253 odst. 1 tr. řádu odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se práva odvolání výslovně vzdala, nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět.

Byť poškozená své odvolání formálně směřuje „do výroků o náhradě škody“, z obsahu jejího opravného prostředku je zřejmé, že brojí zejména proti výroku napadeného rozsudku, kterým okresní soud podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku zavázal obžalovaného, aby způsobenou škodu nahradil podle svých sil v nejkratší možné době. Nebrojí totiž proti výši samotné škody, kterou jí soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznal v rozsahu, v jakém se v adhezním řízení s nárokem připojila.

Ze systematického zařazení ustanovení § 82 tr. zákoníku však vyplývá, že stanovení přiměřených povinností se váže k výroku o trestu, konkrétně k omezujícím podmínkám stanoveným podmíněně odsouzenému během zkušební doby. Okresní soud přitom zvolil legální citaci podle ustanovení § 82 odst. 2 tr. zákoníku (shodnou s § 48 odst. 3 tr. zákoníku), které soudu naznačuje, aby podmíněně odsouzenému zpravidla ukládal též povinnost podle svých sil nahradit způsobenou škodu. Trestní zákoník přitom neumožňuje přiměřenou povinnost k náhradě škody formulovat jinak, například tak, že by odsouzenému stanovil konkrétní výši a splatnost splátek. To ostatně nelze učinit ani v rámci adhezního výroku podle § 228 odst. 1 tr. řádu.

Adhezní řízení v rámci řízení trestního není zvláštním druhem řízení, které by se řídilo zásadně odlišnými pravidly od standardního procesu o přiznání pohledávky v rámci práva civilního. Jeho účelem je, aby přiznání pohledávky bylo realizováno rychleji, je-li řádně a včas trestnímu soudu doložena. Progresivnější je tedy zpravidla co do rychlosti přiznání nároku, nikoliv též co do jeho zaplacení. Trestní rozsudek se obdobně jako rozsudek civilní stává po právní moci exekučním titulem, který lze uplatnit v rámci řízení vymáhacího. Postoj odsouzeného k plnění povinnosti k náhradě škody se může promítnout toliko v tom, že flagrantní porušení této povinnosti může mít za následek nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu. Nicméně bude-li odsouzený k plnění povinnosti objektivně přistupovat podle svých sil, jak mu ukládá zákon, nelze konsekvence v podobě přeměny trestu dovozovat. Ani uplynutí zkušební doby totiž poškozeného nelimituje v tom, aby nadále své pohledávky za odsouzeným uplatňoval v exekuci.

Podle § 246 odst. 1 písm. d) tr. řádu je oprávněnou osobou k podání odvolání poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Podle § 247 odst. 1 tr. řádu v neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Podstatné pro posouzení věci však je – jak vyplývá ze shora uvedeného - že poškozená své odvolání směřovala do výroku o trestu, do něž jí však právo odvolání nepřísluší. Z tohoto důvodu je řádný opravný prostředek podáván osobou neoprávněnou a je na místě, aby z tohoto důvodu bylo odvolání podle § 253 odst. 1 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 11. července 2018

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu

zpracoval
JUDr. Miroslav Trávníček